

Nu

Eleodor Dinu

măreției cu priviri de vulpe
mă supun.

Sunt liber să mă las slujit
de bezna sentimentală
din ludice călătorii.

Voi fi curând monah distins
cu stema vremelnice
de înduioșata-mi umbră
făcând metanii prin uitare.

Nevrednic sunt
de lăcomita miere
a căilor din veac,
înșelătoare.

Mă las îngenuncheat
pe sâmburi
de rod putregăios la care
săbii călite-n sânge orb
de zbateri dezgustate
se asmut.

Pe creștetul despot
al părăginirii,
cununi de spaime
încurajatoare...

În bezna smerită
care-mi luminează drumul
aud benchetuind prăpăstii.